

Kristen tro er historisk!

Bøn, salmeforslag og tekstlæsninger med prædiken (LGJ) på palmesøndag, 5. april 2020.

Læsninger: Zak 9,9-12. Fil 2,5-11. Joh 12,1-16

Salmer: 72 (Ny Ds 85) Op, Sion, at oplukke; 150 (Ny Ds 176): Se, hvor nu Jesus træder; 68 (Ny Ds 81): Fryd dig du Kristi brud; 151 (Ny Ds 177): Kom sandheds konge, Kristus, kom

Kollekt: Almægtige, evige Gud! Du, som ved din elskede Søns liv som menneske har givet alle mennesker et eksempel på ydmyghed og ladet ham lide pine og dø på korset for vore synder, giv os nådig, at vi erkender dette i en ret tro, og vogter os fra synden, og ved en kristen tålmodighed bliver delagtige i hans hellige pines og døds velgerninger, ved samme din elskede Søn, Jesus Kristus, som med dig lever og regerer i Helligånds enhed, én sand Gud fra evighed og til evighed. Amen.

Johannes 12,1-16

Seks dage før påske kom Jesus til Betania, hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde oprejst fra de døde. Der holdt de et festmåltid for Jesus; Martha sørgede for maden, og Lazarus var en af dem, der sad til bords sammen med ham.

Maria tog et pund ægte, meget kostbar nardusolie og salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår; og huset fyldtes af duften fra den vellugtende olie. Judas Iskariot, en af Jesu disciple, han, som skulle forråde ham, sagde da: "Hvorfor er denne olie ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?" Det sagde han ikke, fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en tyv; han var nemlig den, der stod for pengeskassen, og han stak noget til side af det, der blev lagt i den. Da sagde Jesus: "Lad hende være, så hun kan gemme den til den dag, jeg begravnes. De fattige har I jo altid hos jer, men mig har I ikke altid."

(Resten læses i løbet af prædikenen)

I. Det er historisk!

Man taler om, at det, der sker i disse uger og måneder, er historisk. Vi mener dermed, at det er enestående og vil blive husket længe og vil komme i historieboerne. Det sker ikke i fantasien, men i virkeligheden.

Hvis nogen for et år siden havde sagt, at hele verden om et års tid ville blive lukket ned, og gader ville stå tomme i New York, London og Paris, at fabrikker ville lukke i Kina og at skolebørn i Danmark ikke måtte gå i skole, havde man nok rystet på hovedet. Men nu sker det. Det sker i virkeligheden. Det er nutid. Og det er historisk. Vi ved ikke, hvordan vi skal komme videre.

Noget af det samme skete for de første kristne. De havde haft tre herlige år med Jesus. Alt så lyst og godt ud. Men så skete det, ingen kunne forestille sig. Han, som havde magten over storm og hav, han, som havde helbredt spedalske og havde kaldt sin ven Lazarus ud af graven tilbage til livet, han blev korsfæstet, han døde og blev begravet. Det skete i virkeligheden. Det var historisk. Og evangelisterne fortæller, at disciplene var i chok, da det skete og ikke kunne tro.

Men Jesus var ikke i chok. Han havde forudsagt det og vist disciplene, at det var forudsagt i Gamle Testamente. Moses og Profeterne havde i århundreder talt om, at Herren selv ville blive menneske, født af en jomfru, og at han som menneske ville han lide den straf, menneskene fortjente på grund af deres griskhed, selviskhed, gudløshed og ondskab. Han ville dø for sit folks overtrædelser. Men på den tredje dag ville han stå op fra graven som sejrherre over døden og over Djævelen og alt det onde i verden.

Denne historie om Jesus skulle fortælles til alle mennesker, fordi den er sandt og historisk. På den måde ville alle, som hørte det og troede på historien få tilgivelse og det evige liv. Derfor kan vi virkelig sige, at den kristne tro er "historisk". At være kristen er ikke at tro på sig selv eller på indre religiøse oplevelser og følelser. Det er derimod at tro på den historie, som vi har i de fire evangelier i Nye Testamente. At tro på

Gud er at tro på, hvad Gud har gjort for os i vores verden. Han har skabt os og han er selv blevet menneske for at frelse os lige midt i vores historie.

II. Seks dage før påske

Lad os lytte til evangeliet hos Johannes 12,1-16 ud fra denne synsvinkel. Det begynder sådan: **Seks dage før påske kom Jesus til Betania, hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde oprejst fra de døde. Der holdt de et festmåltid for Jesus; Martha sørgede for maden, og Lazarus var en af dem, der sad til bords sammen med ham.**

Eventyr begynder med: "der var engang!". Men her får vi at vide, at det skete seks dage før påske i landsbyen Betania. Alt sammen kan verificeres. Fortælleren var øjenvidne. Tre navngivne søskende holdt festmåltid for Jesus. Kort tid forinden havde Jesus oprejst broderen Lazarus fra graven. Det var "historisk" både sådan forstået, at det virkelig havde fundet sted, men også i den betydning, som man i dag bruger ordet: at det var enestående og ville blive husket i lang tid og fortjente at komme i historiebøgerne! De holdt fest, fordi Jesus havde vist sin kærlighed og magt i deres liv. Deres tillid til Jesus skyldtes, hvad han havde gjort for dem. De havde fået deres bror tilbage fra graven. Det var virkeligt og historisk.

Lazarus' søster viste Jesus stor ære. Hun salvede ham med en kostbar nardus-olie til en værdi af det, der cirka svarer til en årsløn: 300 denarer. Johannes fortæller: **Maria tog et pund ægte, meget kostbar nardusolie og salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår; og huset fyldtes af duften fra den vellugtende olie.**

Men nu slås freden i stykker af en af Jesu mest betroede disciple, nemlig af ham, som administrerede den fælles pengekasse. **Judas Iskariot, en af Jesu disciple, han, som skulle forråde ham, sagde da: "Hvorfor er denne olie ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?" Det sagde han ikke, fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en tyv; han var nemlig den, der stod for pengekassen, og han stak noget til side af det, der blev lagt i den.** Kassereren lader, som om han har omsorg for de fattige. Men sandheden er, at han ærgrer sig over, at han ikke får pengene i kassen, så han kan tiltuske sig nogle af dem. – Her ser vi atter, at evangeliet ikke er et glansbillede eller eventyr, men afslører elendigheden i den personkreds, som stod Jesus nærmest. Sådan afsløres også griskhed og uærlighed i den kristne menighed. Også det er historie i dag, om end en sørgelig historie.

Da sagde Jesus: "Lad hende være, så hun kan gemme den til den dag, jeg begravnes. De fattige har I jo altid hos jer, men mig har I ikke altid." Den del af nardusolien, som ikke blev brugt den aften, kunne Maria gemme til Jesus skulle begravnes. Her forudsiger Jesus det forfærdelige: at han skulle dø og begravnes. Han sagde ligeud: **"Mig har I ikke altid hos jer!"**

Der ville komme en tid, hvor Jesus ikke længere vandrede sammen med disciplene. Den tid begyndte, da Jesus døde og blev begravet. Den varede tre dage, indtil han opstod fra de døde. Og den tid fortsatte, da Jesus 40 dage efter sin opstandelse fra de døde blev løftet op til himlen på Himmelfarts-dagen. Fra da af sad Jesus ved Faderens højre hånd og virkede med overalt i verden gennem Helligånden. Når den tid kom, kunne disciplene bruge deres fælles pengekasse til at tage sig af de fattige. **"Dem har I altid hos jer!"** Så ved vi, hvad også vi må bruge de penge på, som vi ikke behøver til det daglige brød: nemlig på de fattige.

Igen mærker vi, at evangeliet taler lige ind i den historiske virkelighed, vi lever i: Vi må tage os af historiske mennesker i flygtningelejre og på børnehjem og af ensomme mennesker i vort nabolag og menighed. Og vi behøver, at kristne tager sig af os, når vi er bundet af frygt og skyld og mangler fred.

Dette afsnit slutter med at fortælle om tro og vantro. **Den store skare af jøder fik nu at vide, at Jesus var der; og de kom derud ikke alene på grund af ham, men også for at se Lazarus, som han havde oprejst fra de døde. Men ypperstepræsterne besluttede også at slå Lazarus ihjel, for på grund af ham gik mange jøder hen og troede på Jesus.** - Ypperstepræsterne satte ikke spørgsmålstegn ved, om Lazarus var blevet oprejst fra graven af Jesus. Det vidste de, at han var. Alligevel troede de ikke på Jesus. I deres blindhed ønskede de at likvidere Lazarus, fordi han var et levende vidnesbyrd om, at Jesus havde magt over døden. – Hvor tåbeligt. Men så blinde kan vi mennesker være, at selv ikke klare beviser på Guds skaberkraft og kærlighed overbeviser os. Og vi foretager os tåbelige ting, uden at vi kan indse det.

III. Palmegrene og Hosianna-råb

Søndagens evangelium slutter med at fortælle, hvad der skete dagen efter, nemlig palmesøndag: **Næste dag hørte den store folkeskare, som var kommet til festen, at Jesus var på vej til Jerusalem. De tog da palmegrene og gik ham i møde, og de råbte: Hosianna! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn, Israels konge! Jesus fik fat på et ungt æsel og satte sig på det, sådan som der står skrevet: Frygt ikke, Zions datter! Se, din konge kommer, ridende på et æsels føl.** Også dette er historisk. Der er samtidige kilder, verdslige historieskrivere og andre, som bekræfter, at Jesus red ind i Jerusalem og få dage efter blev pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, døde og blev begravet. Vi, som hører evangeliet og får tillid til Jesus, får lyst til at synge med på sangen: **"Hosianna!"** Vi synger sådan i nogle af julens salmer. Og vi synger det igen til påske. "Hosianna!" er hebraisk og betyder: "Herre, frels dog!" En inderlig bøn om, at vor Herre vil frelse os. Vi har grund til at bede sådan. For Jesus er verdens frelser. Han blev pint, korsfæstet, døde og blev begravet for vore synder. Og han opstod tredje dag fra de døde. Han har sejret over dødens magt.

Når vi mærker vor egen skyld og har dårlig samvittighed, kan vi trygt og med fuld tillid bede: "Herre, frels dog!" Vi kan bekende vor griskhed og gerrighed. Vi kan bekende, at vi overså de fattige og tænkte på os selv. Vi kan sige til Gud: "Tilgiv mig på grund af din Søns lidelse og død i mit sted! Og hjælp mig til at se nøden i verden og til at gøre vel mod andre, sådan som du har elsket mig og gjort alle ting vel for mig!"

Når du beder, behøver du ikke at vente på, at du får fromme tanker og stærke følelser. Du kan bruge denne korte historiske bøn: "Herre, frels dog!" Den historie, som evangelisterne fortæller i Nye Testamente, kan du binde sammen med din egen historie. Du kan fortælle Gud, hvad du gjorde i går, og du kan nævne din frygt for sygdom og smitte. Du kan takke for dem, der sætter deres liv på spil for at hjælpe andre. Du kan takke Gud, fordi han giver dig mere end du behøver til dagligt brød. Og du må bede ham om at hjælpe dig til at dele det med de fattige. Du kan tale med Jesus og takke ham, fordi han gav sit liv ikke kun for dig, men også for alle mennesker.

Da bliver vort "hosianna" både en bøn og et sejrskab. Vi siger og synger det til Jesus, som er vores herre. Han er kommet ind i denne verdens historie og kommer ved Ordet ind i vor virkelighed og historie. Netop nu giver han os troen, så vi ikke behøver at frygte døden eller noget ondt. For Jesus er vores Herre og frelser. Amen.